

a to tak, že se examinátorovi nepodařilo ze svého diplomanta vydolovat, že papule po kousnutí blechou se vlastně říká „pupínek“.

Ve třetím ročníku jsem i já při výběru školitele podlehl kouzlu osobnosti Josefa Chalupského. Navíc témata diplomových prací, která nabízel, neřešila jen nějaký střípek do skládačky tématu řešeného po léta generacemi studentů a asistentů, jak tomu bývalo zvykem, ale slibovala, že vyřešení přinese zcela nový zásadní objev značného teoretického i praktického významu. Diplomant, sice parazitologie a laboratorní práce dosud naprosto neznalý, ale infikovaný nadšením svého školitele, by

se hned vrhl do práce. Nevěděl však, jak na to. Školitel, který téma jen tak zachytil někde v proudu informací, ale přímo se jím nezabýval, nevěděl o moc více. A ostatní Chalupského diplomanti měli každý úplně jiné téma – takže ani oni nemohli se zavedením a naučením potřebných metodik pomoci. Diplomant si potom mohl buď někde „adoptovat“ jiné školitele nebo rádce, nebo se v tom nějak „plácát“. Byla to pro něj taková zkouška, jak si poradí. V mém případě, kombinací obou výše uvedených postupů jsem naštěstí dospěl k odevzdání a úspěšnému obhájení diplomové práce, nikoli však k nějakému zásadnímu

objevu. Přesto mi setkání s J. Chalupským mnoho dala a mám jej ve velké úctě.

Na závěr by se slušelo odpovědět na otázku, na jaká odborná témata se vlastně soustřeďoval jeho zájem. Jen tak tuším (ale možná se mýlím), že ho bavilo tolik zajímavých věcí z celé parazitologie i daleko mimo ni, že se nedokázal rozhodnout pro jednu, do které by se vrhl naplno, čímž by ty ostatní musel zcela opomenout... A neviděl by celek v souvislostech. Dnešní doba úzce specializovaných „fachidiotů“ není k osobnostem se širokým rozhledem příznivá. O to více nám chybějí vzdělání polyhistori, jako byl i Josef Chalupský.

Petr Jan Juračka

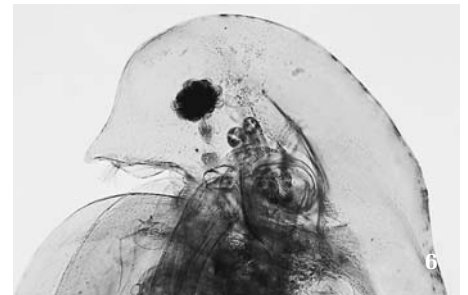
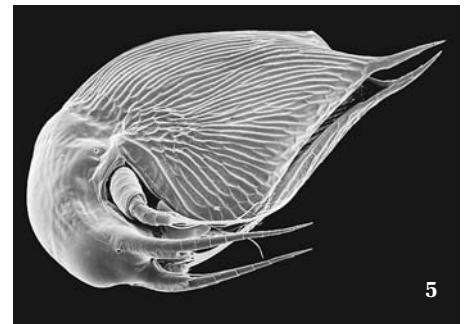
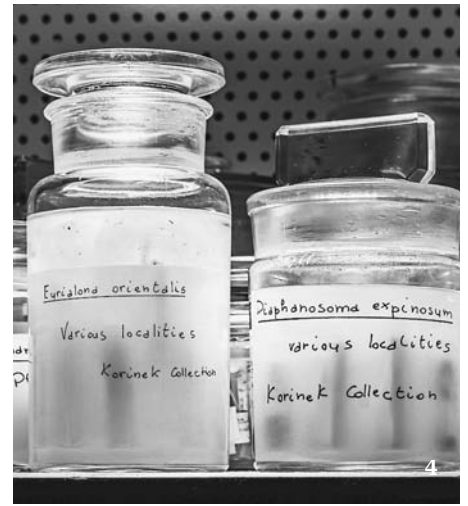
Zemřel emeritní profesor a první polistopadový děkan Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, Vladimír Kořínek

Vladimír Kořínek se narodil 28. května 1934 a na Přírodovědeckou (tehdy Biologickou) fakultu nastoupil v temných 50. letech minulého století. Jeho cesta k hydrobiologii nebyla kvůli politické situaci nikterak snadná. Po studiích byl nucen působit jako středoškolský profesor přírodopisu hned na několika školách v okolí rodné Blatné. Ty objížděl cestami vedoucími po hrázích místních rybníků na kole. Na přelomu 60. a 70. let mu však bylo povoleno několik zahraničních cest, z nichž tou patrně nejpodstatnější byla dvouletá stáž v kanadském Winnipegu. Po návratu do vlasti působil na Přírodovědecké fakultě nejen jako vědecký pracovník, ale zejména výrazný pedagog. Jeho studenti nejraději vzpomínají na neopakovatelné exkurze do Vysokých Tater nebo do Polabí. Kromě úctyhodného turistického výkonu zde neustále překvapoval zejména komplexními znalostmi vodních ekosystémů, o nichž dokázal přímo v terénu hovořit ve velmi širokých souvislostech.

Do dějin Přírodovědecké fakulty se také zapsal jako první děkan po sametové revoluci v listopadu 1989. Svou vědeckou činnost však pro tento významný úřad neopustil a po vyrovnání se se starými pořádky se opět naplno vrátil k odborné práci (blíže o něm také v Živě 2010, 1: II). Věnoval se rozličným hydrobiologickým tématům, zahrnujícím zejména potravní vztahy rybníků a jezer. Největší stopu zanechal ale zřejmě

1 Prof. Vladimír Kořínek při vzorkování perlooček *Daphnia obtusa* z dočasných malých vod poblíž Mírošova (2017)

v taxonomii a srovnávací morfologii perlo-
oček. Zde zcela jednoznačně patřil mezi
světovou špičku. Za svůj život dokázal
díky neutuchajícím zahraničním kontak-
tům nashromáždit unikátní a rozsáhlou
sbírku lihových vzorků a preparátů perlo-
oček 6 kontinentů a dvou staletí. Sbírkou
se nám na dvě části povedlo převézt do
londýnského přírodopisného muzea, kde
bude k dispozici světové vědecké komuni-
tě. První část odvezl již před 10 lety jeho
syn Petr, druhou várku vzorků jsme pak
vezli z Blatné do Anglie necelý měsíc před
odchodem pana profesora na věčnost. S je-
jím převozem jsme spěchali nikoli kvůli
věku pana profesora, nýbrž pod tlakem
neustále hrozícího brexitu, který tak mimo-
děk zapříčinil, že jsme přesun sbírky stihli
ještě za jeho života.

Vladimír Kořínek zemřel náhle ve věku
85 let po procházce ke svému milovanému
rybníku Velkému Pálenci nedaleko svého
rodiště v jihočeské Blatné. Poblíž tohoto
rybníka stojí hydrobiologická stanice, kte-
rá dala bez nadsázky vzniknout české
limnologické škole a dodnes slouží nejen
jako výzkumná základna, ale také jako
dějiště různorodých ekologických praktik.
Pan profesor byl na stanici zkontrolovat
stav vegetace pro vznik letecké fotografie
do publikace k jejímu 95. výročí, kterou
právě připravoval.

2 Při studiu na Blatné.

Foto z archivu autora

3 Vladimír Kořínek u skenovacího
elektronového mikroskopu na Přírodově-
decké fakultě Univerzity Karlovy (2014)

4 Část sbírky Vladimíra Kořínka
v Darwinově centru Přírodopisného
muzea v Londýně

5 Dosud nepopsaný druh perloococky
rodu *Bosmina* z Jižní Ameriky

6 *Daphnia hrbaceki* Juračka, Kořínek
a Petrušek, 2010. Nový druh perloococky,
který jsme společně popsali.

7 Tohoto poustevníčka (určeného jako
Diogenes pugilator) chytil V. Kořínek
v r. 1958 během své první zahraniční
exkurze u Černého moře v Rumunsku.
Snímky P. J. Juračky, není-li uvedeno jinak

Nikdy jsem si nemyslel, že budu psát
tento epitaf. Tedy někde hluboko v hlavě
mi bylo jasné, že se to možná jednou sta-
ne, ale nic nenasvědčovalo, že ta chvíle
brzy skutečně přijde. Však to není ani pět
let, co se mi pan profesor omlouval za če-
kání na odpověď naší mailové konverzace.
Namísto jeho obvyklé odpovědi do hodi-
ny přišla zpráva až za tři dny. A to slovy:
„Omlouvám se, Petře, za čekání na mou
odpověď. Byli jsme se ženou na běžkách
na Šumavě“. Sotva několik dní před jeho
skonem jsme si vzájemně potvrzovali po-

slední letošní termíny našich pravidel-
ných seancí na elektronovém mikroskopu,
za kterými za mnou jezdil do Prahy auto-
busem do svých posledních dnů. Mimo-
chodem instalaci mnohdy sotva milimetr
velkých koryšů na hliníkové nosníky po
jejich dehydrataci prováděl za pomoci
stereolupy pan profesor tradičně sám.
Na rozdíl ode mě se mu totiž nikdy tolik
neklepaly ruce.

Čest jeho památce!